

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: V. K.
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR – odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. OAM-27/ZA-ZA15-D02-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 24. 1. 2024, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 25. 1. 2024, brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. OAM-27/ZA-ZA15-D02-PS-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný

zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), přičemž doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 22. 2. 2024.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 1. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V okamžiku podání žádosti se nacházel v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Žalobci byly sejmuty otisky prstů, přičemž ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce dne 20. 12. 2023 podal žádost o mezinárodní ochranu i v Chorvatské republice.
3. V dokumentu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 1. 2024 žalobce sdělil, že z vlasti odcestoval v průběhu srpna 2023 letecky do Srbska. Následně pokračoval autobusem do Bosny a Hercegoviny. Z té odjel autem. Poté střídal chůzi a jízdu automobilem. Projížděl přes Chorvatsko, kde byl zadržen policií, která mu sejmula otisky prstů. Následně strávil několik dní v Chorvatsku, poté odcestoval do Itálie, kde strávil také několik dní a byl tam kontrolován policií. Následně automobilem odjel do České republiky. O vízum do České republiky chtěl žádat již v Turecku, ale český konzulát v Ankaře mu neodpověděl. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla rasová nenávisť proti Kurdům, finanční potíže spojené s odchodem do Ankary a rodinné rozepře se strýcem.
4. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 1. 2024 žalobce v tureckém jazyce prostřednictvím tlumočnice uvedl, že si zjišťoval informace o České republice na internetu. Líbilo se mu, že je to malá nenápadná země. Všechny okolní státy jsou moc velké a je tam moc lidí. Má příbuzné v různých zemích Evropy i České republice. V případě pobytu na území České republiky by žil u svého bratrance E.E. v Brně. Cesta do České republiky jej stála 4000 euro. Žalobce byl poučen o tzv. dublinském řízení; poučení bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů. K tomu sdělil, že poučení četl, i na internetu. Následně jej správní orgán poučil, že vzhledem k tomu, že má otisky prstů v Chorvatsku, zašle žádost do Chorvatské republiky o zpětvzetí na jeho území. Žalobce sdělil, že dublinské řízení chápe, ale že se do Chorvatska nechce vrátit. Na policii v Bosně mu lidé vykládali, co v Chorvatsku policie dělá. Bojí se tam odcestovat, kvůli takovému chování utekl z Turecka. Názor na Chorvatsko si vytvořil na základě informací, které mu sdělili lidé v lese.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců a dobu trvání zajištění stanovil do 22. 2. 2024 s možností dalšího prodloužení. V odůvodnění rekapituloval dosavadní průběh řízení a dále uvedl, že se žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu nacházel na území České republiky neoprávněně. Podle výsledků systému EURODAC žalobce kumuluje žádosti o mezinárodní ochranu, podle výsledků z tohoto systému a prohlášení žalobce neexistují důkazy o tom, že by žalobci byla udělena mezinárodní ochrana. Z výpovědi žalobce vyplývá, že se nejedná o první neoprávněné překročení hranic. Žalobce nejenže překračuje neoprávněně hranice členských států, ale nedisponuje ani cestovním dokladem, ze kterého by bylo možné část cesty ověřit. Z dosavadního jednání žalobce žalovaný dovodil, že neplní zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správních rozhodnutí. Žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, do vlasti ani do Chorvatské republiky se nechce vrátit, institut žádosti o mezinárodní ochranu zneužil pro legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobce taktéž zapírá cestovní

doklad Turecké republiky. Žalovaný tak měl za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu. V případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho vědomé a účelové jednání při neoprávněných vstupech na území členských států a neplnění povinností žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k azylovým úřadům na území Chorvatské republiky. Je tedy zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné z důvodu vědomého nerespektování právního řádu České republiky, jemu uložených povinností, ale také i ze zcela účelového jednání při neoprávněném vstupu na území členských států. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu.

6. Žalovaný se rovněž zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž uvedl, že ve lhůtě jednoho měsíce od zajištění zašle žádost o zpětvzetí do Chorvatské republiky. V případě souhlasné odpovědi členského státu žalovaný neprodleně přistoupí k vydání rozhodnutí o přemístění do Chorvatské republiky. Žalovaný proto rozhodl pro zajištění žalobce nejdéle do dne 22. 2. 2024 s možností dalšího prodloužení.

III. Žaloba

7. Žalobce měl v podané žalobě předně za to, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 46a odst. 1 písm. d) a § 47 odst. 2 zákona o azylu, článek 8 odst. 1, 2, článek 10 odst. 2 a článek 42 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod, článek 8 a 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i článek 9 Listiny základních práv Evropské unie.
8. Žalobce uvedl, že samotná skutečnost, že pobýval na území České republiky bez příslušného pobytového oprávnění a dokladu totožnosti, automaticky neznamená, že by měl mařit rozhodnutí o vyhoštění či snad dokonce průběh azylového řízení, jelikož jeho hlavním zájmem je jeho ochrana před nebezpečím, které mu hrozí mu v Turecku. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, se závěrem, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem *ultima ratio* a žalovaný měl k jeho realizaci přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity.
9. Žalobce má na území České republiky bratrance, uložení zvláštního opatření by bylo v jeho případě účinné. Bratranec žalobce má na území České republiky povolení k pobytu do 27. 6. 2026, žalobce by u něj mohl bydlet a bratranec by mu poskytl veškerou pomoc a dohlédl by na něj. U žalobce není důvodná obava, že by se správními orgány nespolupracoval.
10. Žalobce dodal, že se v průběhu zajištění zásadním způsobem zhoršily jeho zdravotní problémy. Trpí otokem mozku, má žaludeční vředy, problémy se sluchovým ústrojím,

s metabolismem, výrazně zhubl a konstantně se cítí vyčerpaný. Svůj zdravotní stav žalobce konzultuje pravidelně v zařízení pro zajištění cizinců s lékařem. Žalobce je přesvědčen, že kdyby mohl pobývat na adrese bratrance, kde by se mohl více pohybovat a trávit více času venku, jeho zdravotnímu stavu by to významně prospělo. Žalobce měl za to, že naplňuje znaky zranitelné osoby. Žádal proto, aby si krajský soud vyžádal jeho zdravotní dokumentaci a zvážil všechny aspekty žalobcova zdravotního stavu.

11. Žalobce prohlásil, že se i nadále bude chovat v souladu s právním řádem České republiky, provozními řády zařízení pro umístění cizinců, nebude narušovat a mařit průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany či jiného řízení. Nehodlá na území České republiky páchat trestnou či protiprávní činnost a narušovat veřejný pořádek. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2024 žalovaný uvedl, že se žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění, že nebude plnit jemu zákonem uložené povinnosti a opětovně mařit výkon správních rozhodnutí.
13. Doplnil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 5. 2. 2024 žalovaný o této žádosti rozhodl tak, že je nepřijatelná, řízení zastavil s tím, že státem příslušným k podání žádosti je Chorvatská republika. Zajištění pro žalobce nepředstavuje žádnou vážnou újmu, přiznání odkladného účinku je tak s ohledem na krátké lhůty pro rozhodnutí o žalobě nadbytečné.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu). Krajský soud na základě čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice posoudil věc po skutkové a právní stránce úplně a ex nunc.
16. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl do pěti dnů a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
17. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní

soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

18. Žaloba **není důvodná**.

19. Podstatou posuzované věci byla otázka, zda žalovaný žalobce řádně zajistil a zda neměl využít některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Předmětem přezkumu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
21. Materiálně toto ustanovení stanovuje pro zajištění tyto podmínky: (i) nemožnost uplatnění mírnějších opatření a (ii) existenci vážného rizika útěku. Zajištění dále musí být (iii) přiměřené (tato podmínka plyne přímo z čl. 28 nařízení Dublin III) a (iv) musí existovat reálný předpoklad naplnění účelu zajištění (tuto podmínku dovodila judikatura, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27). Zároveň zajištění nesmí přesáhnout maximální dovolenou dobu. Ta se sice z pohledu zákona o azylu (120 dnů) a zákona o pobytu cizinců (180 dnů) liší. Zákonnost délky zajištění však bude bez ohledu na tyto lhůty určovat zejména to, zda odpovídá článku 28 nařízení Dublin III.
22. Podle § 47 téhož zákona se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (odst. 1). Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle ustanovení § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
23. Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci John proti Řecku ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, Rusu proti Rakousku ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Lze je použít pouze při splnění zákonných podmínek, v daném případě konkrétně těch, které jsou uvedeny v ustanovení §

46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Zajištění je ve vztahu subsidiarity k mírnějším donucovacím opatřením („zvláštním opatřením“ podle ustanovení § 47 zákona o azylu).

24. Zvláštní opatření podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívají v povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Zvláštní opatření je možné považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, „[v]olba *mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
25. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je kusé, nicméně žalovaný v odůvodnění v zásadě správně poukázal na to, že žalobce opakovaně neoprávněně překračoval hranice členských států, popřel, že by měl u sebe cestovní doklad, přičemž z jeho výpovědi byla zjevná snaha zůstat na území České republiky, nikoliv jím tvrzená vůle podvolit se případnému rozhodnutí o návratu zpět do Chorvatské republiky. Žalobce do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 1. 2024 výslovně uvedl, že chápe princip dublinského řízení, ale že se do Chorvatské republiky nechce vrátit. Tuto skutečnost během pohovoru zopakoval třikrát včetně důvodů, proč přemístění do Chorvatské republiky odmítá. Na konkrétní dotaz žalovaného: „*Pokud vám bude vydáno rozhodnutí o přemístění do Chorvatské republiky, budete jej respektovat?*“ žalobce odpověděl: „*Nechci se vracet do Chorvatska. Utekl jsem před něčím podobným v Turecku. Nechci se tam vracet. Opírám se jen o to, co mi řekli lidé, které jsem potkal v lese. Dělán si názor podle toho, co jsem od nich slyšel.*“ Krajský soud s ohledem na zjištěné skutečnosti přisvědčil žalovanému, že v případě žalobce skutečně existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu, v tomto případě Chorvatské republiky. Uvedené závěry rovněž ob stojí jako důvod, pro který nelze rozumně předpokládat, že sledovaného účelu (tj. zajištění žalobce za účelem jeho předání jinému členskému státu, který je příslušný rozhodovat o jeho žádosti o mezinárodní ochranu) bude dosaženo za použití zvláštních opatření uvedených v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu. Volba zmíněných zvláštních opatření je totiž vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci těchto opatření a že jejich uložení je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to konkrétně při jeho předání do Chorvatské republiky, která je příslušná k rozhodnutí o žádosti žalobce. Za situace, kdy uvedený předpoklad splněn není, jak se stalo v přezkoumávané věci, je při splnění ostatních podmínek uvedených v § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu zajištění legitimním prostředkem pro dosažení účelu sledovaného citovaným zákonným ustanovením.
26. Žalobce tvrdil, že by mohl v České republice žít u svého bratrance a ten by na něj dohlédl. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení pouze uvedl, že by chtěl žít v České republice u bratrance v Brně. Kromě jeho jména nesdělil žádnou konkrétní adresu, z ničeho se nepodává, že jde o skutečnou osobu v příbuzenském vztahu a že by s případným ubytováním souhlasil či o něm věděl. S ohledem na takto obecné tvrzení neměl žalovaný povinnost se jím blíže zabývat. Veškerou argumentaci – taktéž ničím

nepodloženou – žalobce uvedl až v žalobě. K tomu je třeba doplnit, že samotná skutečnost, že by žalobce měl případně kde na území České republiky bydlet, nepředstavuje záruku, že žalobce bude plnit své povinnosti a respektovat vydaná rozhodnutí.

27. Krajský soud se dále zabýval argumentací zdravotním stavem žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ve správním řízení nenamítal jakékoli zdravotní problémy, učinil tak až v žalobě. Výslovně při poskytnutí údajů k žádosti dne 11. 1. 2024 uvedl, že je zdravý a neužívá žádné léky. Žalovaný tak nemohl z ničeho ani usuzovat, že by bylo možné žalobce považovat za osobu s vážným onemocněním ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jak uvádí žalobce v žalobě. Zdravotní komplikace netvrdil žalobce v průběhu celého správního řízení a ani nevyplynuly z dalších podkladů, žalovaný se tak s tímto tvrzení nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí, jelikož o jakýchkoli zdravotních obtížích neměl podle obsahu správního spisu v době svého rozhodování žádnou povědomost.
28. Zhoršení zdravotního stavu kvůli zajištění namítal žalobce až v žalobě v souvislosti se zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce měl za to, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření, konkrétně možnost pobývat u bratrance, protože pohyb a stravení více času venku by mělo na jeho zdravotní stav pozitivní vliv. K tomu krajský soud opakuje, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní informace týkající se možného pobytu v Brně, nijak nedoložil, že se jedná o reálnou alternativu zajištění. Za této situace je jakákoli argumentace zdravotním stavem za účelem zdržování se na určité adrese bezpředmětná, protože uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu tak z podstaty věci není možné posoudit. Z uvedených důvodů krajský soud nevyžádal zdravotní dokumentaci žalobce pro její nadbytečnost. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalobci je – jak sám uvedl v žalobě – v zařízení pro zajištění cizinců zajištěna řádná zdravotní péče, své zdravotní problémy konzultuje pravidelně s lékařem.
29. Ze výše uvedených důvodů lze tedy nepochybně souhlasit se závěrem žalovaného v tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl oprávněné důvody se domnívat, že se žalobce bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Žalovaný patřičně zohlednil uvedená skutková zjištění a zabýval se možností uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Soud považuje žalovaným zohledněné skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikovaným požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření.
30. Žalovaný tedy nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění žalobce. Pro závěr o tom, že zvláštní opatření podle zákona o azylu by nebyla v případě žalobce účinná, svědčily relevantní okolnosti, zejména to, že žalobce nelegálně přejížděl hranice členských států a výslovně odmítl předání do Chorvatské republiky.
31. Krajský soud neshledal délku zajištění nepřiměřenou s ohledem na to, že žalovaný má stanovenou lhůtu do jednoho měsíce pro zaslání žádosti o přijetí zpět do Chorvatské republiky.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 15. února 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně